

Соња Париповић,

учитељица

ОШ „Соња Маринковић“,

Нови Сад

paripovics@gmail.com

САРАДЊА СА ПОРОДИЦОМ – ПЕДАГОШКИ СТАНДАРД У ПРАКСИ

Будући да припадам групи наставника „рефлексивних практичара“, често себи постављам питања о томе како се моји ђаци осећају у школи?

У последњој анкети коју сам им дала, одговорили су да више воле да проводе време у школи него на неком другом месту, а на питање зашто је то тако добила сам сличне одговоре, који се мање-више свде на следеће: „У школи ми је пријатно као код куће, само што има више другара“.

Како је могуће постићи овако нешто?

Верујем да је једна од кључних ствари САРАДЊА СА ПОРОДИЦОМ!

Од уласка детета у школу па до преласка у пети разред, много пажње поклањам сарадњи са породицама деце. Први наш контакт је, наравно, пријем првака. Већ тада су родитељи уважени и позвани да учествују у многим активностима које се одвијају у школи. Један од првих родитељских састанака организујем као радионицу са децом у којој дете представља родитеља, а родитељ дете. Већ ту сваки родитељ има прилику да каже о свом детету најлепше ствари, да истакне у чему је оно најуспешније и шта је поље његовог интересовања. У том периоду, посебну пажњу посвећујем родитељима деце са потешкоћама у развоју, које често, осим брига које муче све родитеље првака, оптерећују и друге бриге: Како ће дете бити прихваћено од учитељице, како од друге деце, од њихових родитеља? Да ли ће моје дете бити несрећно у школи јер се више разликује од остале деце?...

Да би се превазишли сви ови почетни страхови, најважније је са свим родитељима успоставити међусобни однос поверења и узајамне подршке. Ако дете долази из школе задовољно и са осећањем да је успешно у ономе што ради, а родитељ добије и такву

информацију од учитељице (јер свако дете ће сигурно бити успешно ако се изврше одређена прилагођавања и ако му се пружи адекватна подршка), изграђени су чврсти темељи за будућу сарадњу.

У првом разреду кроз активност која се зове „Дете дана“ (једна од „рутина“ које су део методологије „Корак по корак“), свако дете има прилику да представи своју породицу: речју, сликом и неком анегдотом, а у току наредне четири године, дан увек започињемо активношћу „Вест дана“. Свакодневно, бар двоје деце наведе неку њима јако важну вест која се тиче дешавања у породици.

Пре неколико дана, када су нам у студијској посети биле колегинице из једне војвођанске школе, као вест дана К. (један дечак из мог одељења) је рекао: „Мој деда је данас оперисан“. Пошто ова „вест“ није нимало безначајна, ја сам га питала: „Шта је деда оперисао?“ Он одговори: „Срце“. Наставила сам са питањима: „Да ли је све у реду? Да ли се дека пробудио?“ Сазнала сам да је све у реду, али да су мама и тата забринути и да су претходних дана јако много времена проводили у болници и телефонирајући.

Током каснијих активности приметила сам да је К. јако расејан, тешко се концентрише, раздражљив је и свадљив. Није имао урађен ниједан домаћи задатак. Наравно, знала сам да је повод свему томе дедина операција. Сваки тренутак који сам „уграбила“, пришла бих му и покушала да му лаганим додиром, смиреним речима и питањима типа: „Јеси ли добро?“, дам до знања да га разумем.

Питам се како бих тумачила његово понашање и неурађене домаће задатке да нисам имала ову драгоцену информацију?

Пошто радимо тематски, током сваке школске године имамо разне прилике да у оквиру рада на некој теми укључимо чланове породице. Пошто је наша школа у градској средини, родитељи су углавном запослени у фирмама са радним временом од 8 до 16 часова, или раде у сменама, а деци је јако важно да и неко из њихове породице дође тих дана и да буде сарадник у настави. Зато су нам, осим мама и тата, врло чести гости баке и деке, а понекад тетке, ујаци или старија браћа и сестре.

Ове школске године, у оквиру Дечје недеље, сва одељења млађих разреда су правила играчке. Ручно, наравно. Тада смо позвали у госте све чланове породице који су желели и могли да нам помогну. Сваком од деце се одазвао бар неко из породице.

Тих дана, настале су сјајне играчке: лутке, крпењаче...

Të gjithë në shkollë, ardhmëria për të gjithë!
Svi u školu, budućnost za sve!

Savore anđe škola, avutnipe pala savore! Irāny az iskola, mindannyiunk jövője!

... лукови и стреле... авиони, бродови....

И наравно... змајеви... које смо касније пуштали на познатом новосадском купалишту „Шtrand“.

Наравно, једна од омиљених активности за све нас, јесте заједнички одлазак на излете суботом, у оближње паркове и друга згодна места до којих можемо доћи пешице.

Тада са децом осмислим штафетне игре у којима заједно учествују деца и родитељи. Одзив родитеља је увек максималан јер сви воле да са својом децом квалитетно проведу суботње преподне:

Свакодневну комуникацију са родитељима најчешће обављам писмено (порукама, позивницама, обавештењима...), а на индивидуалним разговорима са свим родитељима размењујем информације о напредовању њиховог детета, о дететовим интересовањима,

ваннаставним активностима, коментарима када дођу из школе, дружењу са децом из одељења, шта воле, шта не воле...

Све те информације ми помажу да што боље упознам свако дете и касније га у настави што боље мотивишем за рад. Такође, родитељима увек причам „сличице из школског живота“ којима илуструјем како њихово дете функционише на часу, како се опходи са другима, каква питања поставља и какве одговоре даје... И свим родитељима настојим да дочарам колико су њихова подршка и подстицај потребни њиховој деци.

За родитељске састанке обично припремим презентације на рачунару са фотографијама које су настале у наставном процесу. На тај начин, родитељи су упознати са начином рада у школи, са резултатима које постижемо, и са делима и продуктима дечијег рада који настају у току наставе. Будући да у настави свакодневно користим интерактивне методе учења и примењујем праксу усмерену на дете у дечјим свескама нема много записа са табле, већ су ту углавном њихови оригинални записи, што понекад родитељима отежава да испрате процес који се одвија у школи. Због тога на родитељским састанцима имају прилику да виде и сазнају све што их интересује у вези са тим. Мени је ово такође драгоценост јер тада и ја добијам повратну информацију о томе шта деца преносе када дођу кући; како и колико дуго раде домаће задатке; колико им је помоћ родитеља потребна при учењу и слично. Тада се догоди да се након анализе неког претходног периода, појави иницијатива родитеља коју бисмо тему могли још да радимо у школи и на које би се све начине они могли укључити у реализацију неке од тема.

У свом раду, стално имам на уму да су родитељи први и најважнији учитељи својој деци, а да је породица и окружење у коме се дете свакодневно налази велики ресурс који и деца и ја имамо на располагању. И зато ми је увек јако драго када од деце добијем највећи комплимент, а то је да им је у школи (још) увек лепо!

